

Un dia de camp

Avui he sortit d'hora de casa, disposat a fer un bon treball de camp. Des de la meua talaia, exerceixo de caçador de mirades, de gestos, de somriures. Dibuixo al natural, amb el llapis de la imaginació. La tasca del naturalista és gratificant, una font inesgotable d'experiències i d'ensenyaments.

Davant meu desfila una parella jove. Ella és menuda, però eixerida. Amb la pell tatuada, els cabells enrinxolats tenyits de coloraines per cridar l'atenció, per fer-se acomboiar pel mascle. En un racó, un gat solitari abandona els seus pensaments i somriu per sota el nas. Passa una pitavola d'ales multicolors. Indecisa a l'hora de cercar un paratge per aturar-s'hi. Li ofereixo el meu braç. Dubta i, finalment, se'n va. Així d'esquerpa, va dir un filòsof, es comporta la felicitat: apareix de manera inesperada, es posa una estona damunt la teua espatlla i, quan vols retenir-la, aixeca el vol i marxa. Adéu! Torna quan vulguis!

Arriba un grup de mares amb les seves cries. És fàcil endevinar les que acaben de tenir el primer fill. Tot són atencions i nervis. Les més veteranes se'n despreocupen, els deixen belluguejar al seu aire. Un depredador sense cap anell a les urpes ha sortit de caça i es mira l'escena amb cobdícia.

Hi ha ecosistemes pobres, amb poques espècies. D'altres, en canvi, com el del bar de la plaça del Poble, on m'acabo d'instal·lar, mostren una gran biodiversitat.

M'agraden les terrasses dels bars per observar la gent.

Joan Peruga

Agost del 2007